

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 12. 5. 2021 o dovolání obviněného [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [REDAKCE], proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2020, sp. zn. 2 To 89/2020, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 2 T 15/2020, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného [REDAKCE] **odmítá.**

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 7. 2020, sp. zn. 2 T 15/2020, byl obviněný [REDAKCE] uznán vinným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017. Za tento zločin a za sbíhající se přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 2 T 44/2020, který nabyl právní moci dne 10. 6. 2020, byl podle § 361 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let za současného stanovení dohledu nad obviněným. Současně byl zrušen výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 2 T 44/2020, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, jestliže vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

2. Proti označenému rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání směřující proti výroku o vině i trestu jak obviněný, tak v jeho neprospěch i státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 10. 2020, sp. zn. 2 To 89/2020, podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně z podnětu odvolání státního zástupce zrušil ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného při nezměněném výroku o vině zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017, z napadeného rozsudku odsoudil za tento zločin a za sbíhající se přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 tr. zákoníku z trestního příkazu Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 2 T 44/2020, podle § 361 odst. 2 tr. zákoníku (ve znění účinném do 31. 1. 2017) za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Současně zrušil výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 2 T 44/2020, který nabyl právní moci dne 10. 6. 2020, jakož i všechna další rozhodnutí na

tento výrok obsahově navazující, jestliže vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obviněného.

3. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obviněný zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017, dopustil tím, že dne 15. 7. 2015 vycestoval letecky z Prahy do Rostova na Donu v Ruské federaci, odkud odjel na území Ukrajiny do Doněcké oblasti, po příjezdu na území ovládané organizovanými ozbrojenými skupinami nestátní entity tzv. Doněcké lidové republiky, která byla organizovanými ozbrojenými skupinami v rozporu s ukrajinskou ústavou a v rozporu s pravidly mezinárodního práva vyhlášena dne 7. 4. 2014 jako nezávislý stát, se zde nechal v době od 21. 7. 2015 vyzbrojit a vystrojil a absolvoval vojenský výcvik anásledně v řadách šesté roty druhého tankového praporu organizované ozbrojené skupiny tzv. „5. brigády Doněcké lidové republiky“ působil nejprve jako střelec a poté jako řidič tanku a podílel se na různých organizovaných ozbrojených úkolech, jako je strážní služba, hlídkování v určených oblastech, a takto na Ukrajině působil do 21. 2. 2016, kdy překročil ruské hranice a byl zadržen, a takto obviněný jednal, přestože věděl, že Doněcká lidová republika je nestátní entita nacházející se na území suverénního státu Ukrajina, která vyhlásila svoji nezávislost v rozporu s pravidly mezinárodního práva na části území Doněcké oblasti.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2020, sp. zn. 2 To 89/2020, podal obviněný prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě dovolání, v němž odkázal na dovolací důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. a namítal, že bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho odvolání, přestože byl dán důvod nesprávného právního posouzení skutku nebo jiného nesprávného hmotněprávního posouzení, a dále že mu byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo byl uložen ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v zákoně pro trestný čin, jímž byl uznán vinným.

5. Dovolatel soudu prvního stupně vytkl, že k provedeným důkazům přistoupil selektivně a vybral ze skutkových okolností ty, které jsou v neprospěch obviněného, opomenul se vypořádat s těmi zjištěnými skutečnostmi, které byly v jeho prospěch, bez jakéhokoliv odborného znaleckého posudku zhodnotil dění na Ukrajině a opřel se v tomto směru o názory státního zástupce. Dále poznamenal, že proti rozsudku soudu prvního stupně podal odvolání, nesouhlasil s právní kvalifikací jednání a zdůraznil, že byl v pozici kombatanta, jehož status upravuje „Třetí“ Ženevská úmluva z roku 1949. Poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 9. 2019, sp. zn. 10 To 71/2019, který potvrdil Nejvyšší soud usnesením ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 6 Tdo 153/2020, ve věci obviněného [redacted], a měl za to, že se v jeho případě jednalo o obdobnou situaci. Byl prokázán pouze jeho vstup do Doněcké lidové armády, nikoliv jeho zapojení do bojů, proto mělo být jeho jednání kvalifikováno jako trestný čin podle § 321 tr. zákoníku ve stadiu pokusu. Připomněl svou výpověď a výpovědi svědků [redacted], [redacted] a [redacted] a konstatoval, že další provedené důkazy se opírají hlavně o fotografie zveřejněné obviněným, popřípadě o jím uvedené skutečnosti, ačkoliv u takových tvrzení se může vyskytnout problém s jejich pravdivostí, jelikož si hodně vymýšlel, aby na sebe strhl pozornost. Podle mínění obviněného politická situace, jak ji naznačil soud prvního stupně, nebyla v řízení řádně prokazována a soud nijak nepřihlédl ke znaleckému posudku [redacted] a nevysvětlil, z jakých důvodů tak neučinil, v čemž obviněný spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dovolatel zdůraznil, že snadno dovodil, že „Doněcká lidová republika“ je stát se

vším všudy, neboť má státní orgány, když [REDAKCE] pracoval na ministerstvu obrany, má řádnou a organizovanou armádu, obdržel uniformu a zbraň a měl vojenskou knížku, což [REDAKCE] v něm evokovalo přesvědčení, že je v řádné armádě. Dále soustředil svoji pozornost na rekapitulaci závěrů obsažených v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 6 Tdo 153/2020, jakož i rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 9. 2019, sp. zn. 10 To 71/2019, ve věci obviněného [REDAKCE].

6. Obviněný uzavřel, že kvalifikace jeho jednání soudy nižších stupňů není správná. Jednal totiž v pozitivním omylu o normativním znaku skutkové podstaty, jelikož měl za to, že byl v řádné armádě „Doněcké lidové republiky“, kterou považoval za státní útvar, který byl organizovaný, měl řádné instituce, vydával doklady – průkazy. Poukázal rovněž na tvrzení nalézacího soudu, že Doněcká lidová republika byla vyhlášena jako nezávislý stát v rozporu s ukrajinskou ústavou a pravidly mezinárodního práva, a zdůraznil, že se nemohl jako osoba s nižším inteligenčním kvocieniem v otázkách vyhlášení státu a práva na sebeurčení orientovat. Podle obviněného je tedy jeho jednání třeba kvalifikovat jako relativně nezpůsobilý pokus trestného činu služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 tr. zákoníku.

7. Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2020, sp. zn. 2 To 89/2020, a to ve výroku o zamítnutí odvolání obviněného, včetně dalších rozhodnutí na něj navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, popřípadě aby zrušil též vadné rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 7. 2020, sp. zn. 2 T 15/2020, a to ve výroku o vině i trestu včetně dalších rozhodnutí na něj navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal věcně a místně příslušnému soudu věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

8. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“) ve svém vyjádření k dovolání obviněného předně uvedl, že námitky obviněného lze pod uplatněný dovolací důvod podřadit jen s jistou mírou benevolence, jelikož obviněný zdánlivě hmotněprávní námitku nesprávného právního posouzení přisouzeného jednání založil na odlišných skutkových zjištěních.

9. Zdůraznil, že obviněný již v průběhu odvolacího řízení poukazoval na právní posouzení užitá ve věci obviněného [REDAKCE], tj. ve věci, o níž rozhodoval v dovolacím řízení Nejvyšší soud pod sp. zn. 6 Tdo 153/2020. Soudy obou stupňů se přitom zabývaly obhajobou obviněného, že jeho jednání bylo relativně nezpůsobilým pokusem přečinu služby v cizích ozbrojených silách podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 321 odst. 1 tr. zákoníku. Konstatoval, že soud prvního stupně přiléhavě odkázal na svá skutková zjištění, z nichž vyplývá, že sám obviněný nikdy neměl žádných pochyb o tom, že tzv. „Doněcká lidová republika“ není skutečným státem, a její „armáda“ tak nemůže ani naplňovat parametry ozbrojených sil cizího státu (srov. body 73.–74. jeho rozsudku). Podle státního zástupce nemožnost obviněným prosazovaného právního posouzení dostatečně výstižně vyjádřil i odvolací soud, zejména v bodě 7. svého rozsudku. K závěrům soudů dodal, že ve věci bylo jednoznačně prokázáno, že obviněný se o konkrétní situaci v oblasti na východě Ukrajiny již před odjezdem zajímal. Ve zjišťovaných informacích se také zjevně alespoň na základní úrovni orientoval, což vyplývá i z toho, že o tamní situaci, byť ze svého pohledu, referoval některým ze slyšených svědků. Prokázaným motivem jednání obviněného přitom nebyla snaha

toliko konat vojenskou službu, ale ztotožňoval se minimálně částečně i s násilnými cíli, které tamní ozbrojené entity sledují. Na tom ničeho nemění i soudy akceptovaná skutečnost, že pohnutky obviněného se mohly od pohnutek tamních organizovaných ozbrojenců odlišovat, pokud sám svou účast považoval za součást boje za zájmy „Slovanstva“. K obviněnému tvrzenému intelektuálnímu deficitu stran situace na východě Ukrajiny státní zástupce dodal, že nejde o okolnost, která by měla vliv na právní kvalifikaci jeho jednání. Zdůraznil, že u obviněného byly zjištěny intelektové schopnosti na pomezí průměru a podprůměru, což rozhodně nelze považovat za deficit takové intenzity, aby si obviněný nebyl schopen uvědomovat smysl činnosti organizovaných ozbrojených složek, jíž se účastnil. Naopak z obsahu jeho komunikace s dalšími svědky plyne, že základní obrysy konfliktu ve východních regionech Ukrajiny si uvědomoval velmi dobře.

10. Dále měl státní zástupce za to, že z hlediska právního posouzení nelze za významné považovat ani obviněným uplatňované postavení jeho osoby jako tzv. kombatanta. Konstatoval, že touto obhajobou se dostatečně podrobně zabývaly soudy nižších stupňů a nepřisvědčily jí, poněvadž takové postavení je vázáno na existenci okolností, které se současné Ukrajiny netýkají. Na tom nic nemění ani závěr znalce JUDr. Ing. Josefa Zouhara v jím zpracovaném podkladu označeném jako „znalecký posudek“, a to již proto, že se v tomto směru jedná o výklad práva, k čemuž znalec není vůbec oprávněn. Podle státního zástupce soudy tedy zcela správně z uvedených závěrů reprezentujících osobní přesvědčení znalce nevycházely.

11. Ve vztahu k opakovanému odkazu dovolatele na právní posouzení jednání obviněného [REDAKCE], tj. ve věci, o níž rozhodoval v dovolacím řízení Nejvyšší soud pod sp. zn. 6 Tdo 153/2020, státní zástupce podotkl, že z usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 153/2020 rozhodně nevyplývá závěr, že službu pachatele v kvaziarmádní formaci samozvané separatistické entity Doněcká lidová republika je třeba vždy právně posoudit jako nezpůsobilý pokus přečinu služby v cizích ozbrojených silách. Nejvyšší soud v citovaném usnesení v podstatě „pouze“ dovodil, že pro jiné právní posouzení, jehož se domáhal v neprospěch obviněného [REDAKCE] nejvyšší státní zástupce, chybí ve skutkových zjištěních soudů v tehdy projednávané věci dostatečná opora. Takový závěr podle názoru státního zástupce nelze bez dalšího zobecňovat i na jiné, skutkově odlišné případy. Státní zástupce uzavřel, že dovolatel se vědomě a zcela záměrně začlenil do kvazivojensky organizované činnosti povstaleckého separatistického uskupení, které násilnou formou narušuje územní celistvost a svrchovanost Ukrajiny, s jehož cíli se, byť možná z jiných pohnutek, bez zřejmých pochybností zcela ztotožňoval. Obviněný tak byl zcela zjevně srozuměn se skutečným obsahem, významem a záměrem násilných ozbrojených akcí této povstalecké skupiny, a byl si tedy vědom toho, že se svou činností zapojuje do působení povstalecké skupiny, která podniká násilné akce proti ústavní vládě Ukrajiny a jejímž cílem je dosáhnout přinejmenším omezení, či spíše vyloučení ukrajinské svrchovanosti na části ukrajinského území.

12. Podle státního zástupce lze ze závěrů soudů nižších stupňů dovodit, že „5. brigáda Doněcké lidové republiky“ byla hierarchicky organizovanou skupinou více osob, se zřetelným rozdělením funkcí a dělbou činností, která byla založena v podstatě výhradně pro páčání závažné úmyslné trestné činnosti na bázi teroristických kvazivojenských akcí zaměřených proti ústavnímu zřízení demokratické Ukrajiny. Námitku, že Doněcká lidová republika a její ozbrojené složky nefigurují na „seznamu teroristických organizací“, označil státní zástupce za právně bezvýznamnou. Shrnul, že právní posouzení jednání obviněného bylo zcela přiléhavé,

zároveň shledal, že soudy nižších stupňů správně dovodily, že pozdější trestněprávní úprava není pro obviněného příznivější. K uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uvedl, že rozhodnutí nalézacího soudu nebylo zatíženo dovolatelem namítanou vadou nesprávného právního posouzení skutku či jiného hmotněprávního posouzení, nemůže být proto naplněn ani důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. v jeho druhé alternativě, kterou obviněný uplatnil.

13. Státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

III. Přípustnost dovolání

14. Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je podle § 265a tr. ř. přípustné, že je podala včas oprávněná osoba a že splňuje náležitosti obsahu dovolání ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. Shledal však, že dovolání je zjevně neopodstatněné.

IV. Důvodnost dovolání

15. Nejvyšší soud úvodem připomíná, že ve vztahu ke všem důvodům dovolání platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů. Obviněný odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. S odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. lze dovolání podat, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 pod písmeny a) až k) tr. ř. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. tedy spočívá ve třech různých okolnostech (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 3174–3175): řádný opravný prostředek byl zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo odvolání bylo odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání, nebo řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše jako první okolnost, ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

16. K zamítnutí ani odmítnutí odvolání obviněného nedošlo z procesních důvodů, tj. podle § 253 odst. 1 tr. ř., resp. podle § 253 odst. 3 tr. ř., a proto se na daný případ ta část ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., která je vyjádřena dikcí „bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku ..., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí“, evidentně nevztahuje. Odvolání obviněného bylo zamítnuto poté, co odvolací soud na jeho podkladě meritorně přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně. Dovolání je v tomto případě možné podat, jen byl-li v řízení napadenému rozsudku předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a)

až k) tr. ř. V souladu s touto podmínkou obviněný relevantně odkázal na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

17. Z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Výklad tohoto ustanovení v kontextu dalších důvodů dovolání obsažených v ustanovení § 265b tr. ř. standardně vychází z úvahy, že dovolání je opravným prostředkem mimořádným a odpovídají tomu i zákonem stanovené podmínky rozhodování o něm. Dovolání je zákonem určeno k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není (a ani nemůže být) další instancí přezkoumávající skutkový stav v celé šíři. Procesněprávní úprava řízení před soudem prvního stupně a posléze před soudem odvolacím poskytuje dostatečný prostor k tomu, aby se skutkovou stránkou věci nemusel (a vzhledem k právní úpravě rozhodování o dovolání ani neměl) zabývat Nejvyšší soud v řízení o dovolání.

18. V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotněprávních. Proto je též dovolací soud vázán skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, eventuálně soudu odvolacího, a těmito soudy zjištěný skutkový stav je pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

19. Nejvyšší soud připouští, že se zásada, s níž jako dovolací soud přistupuje k hodnocení skutkových námitek, nemusí uplatnit bezvýhradně, a to v případě zjištění, že nesprávná realizace důkazního řízení má za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení zásadních požadavků spravedlivého procesu. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu se rozhodování o mimořádném opravném prostředku nemůže ocitnout mimo rámec ochrany základních práv jednotlivce a tato ústavně garantovaná práva musí být respektována (a chráněna) též v řízení o všech opravných prostředcích (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2004, sp. zn. I. ÚS 125/04, ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, stanovisko pléna ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14). Ústavní soud vymezil taktéž zobecňující podmínky, za jejichž splnění má nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení postulátů spravedlivého procesu. Podle Ústavního soudu tak lze vyčlenit případy důkazů opomenutých, případy důkazů získaných, a tudíž posléze i použitých v rozporu s procesními předpisy a konečně případy svévolného hodnocení důkazů provedeného bez jakéhokoliv akceptovatelného racionálního logického základu (k tomu např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, aj.).

20. Pochybení podřaditelná pod shora zmíněné vady však dovolací soud neshledal. Dovolatel soudům nižších stupňů vytýkal nesprávný postup při hodnocení důkazů, konkrétně

že nalézací soud přistupoval k provedeným důkazům selektivně a ze zjištěných skutečností se zaměřil pouze na ty, které vyznívaly v jeho neprospěch, že nepřihlédl ke znaleckému posudku JUDr. Ing. Josefa Zouhara a nevyložil, z jakých důvodů tak neučinil, a že tak bez jakéhokoliv odborného znaleckého posudku zhodnotil dění na Ukrajině. Obviněný ve své obhajobě před soudy nižších stupňů, zopakované v dovolání, nezpochybňoval skutková zjištění ohledně jeho účasti v ozbrojené skupině tzv. Doněcké lidové republiky, své výtky směřoval proti zjištěním týkajícím se jeho vědomosti o tom, že Doněcká lidová republika není oficiálně uznaným státem. Nejvyšší soud se na základě uvedených námitek tedy zabýval otázkou, zda proces dokazování byl proveden ústavně konformním způsobem, žádné pochybení však neshledal.

21. Z odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů (zejména body 49.–59. na str. 12–14 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, bod 6. na str. 6, 7 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu) vyplývá přesvědčivý vztah mezi učiněnými skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů. Je zjevné, že se soudy vypořádaly se všemi důkazy i z nich vyplývajících skutečnostmi, a pokud zčásti výpovědi obviněného neuvěřily, vysvětlily ve svých rozhodnutích, na základě jakých jiných důkazů tak učinily. Obviněnému nelze přisvědčit v názoru, že se soudy nižších stupňů dostatečně nezabývaly děním na Ukrajině a závěry o tamní situaci neučinily na základě odborného zkoumání. Nalézací soud měl k dispozici stanoviska a sdělení Ministerstva zahraničních věcí České republiky, v nichž se uvádí, že tzv. Doněcká lidová republika není uznaným státem, nemá navázány diplomatické ani konzulární styky s žádným z členských států OSN, a její armádu tak nelze považovat za ozbrojené síly cizího státu. K dispozici měl i další listiny obsahující informace o probíhajících konfliktech na Ukrajině, a to mimo jiné též zprávu žalobkyně Mezinárodního trestního soudu, kterou vydala v roce 2018 na základě předběžného šetření situace na Ukrajině od roku 2014 (č. l. 233–235, 708). Situace na Ukrajině tak byla soudům nižších stupňů dobře známa a byla prokázána důkazy, o jejichž odborném zázemí nelze pochybovat. Pokud jde o obviněným zmiňovaný „znalecký posudek“ JUDr. Ing. Josefa Zouhara a jeho výtku, že soudy nižších stupňů k němu bez řádného vysvětlení nepřihlédly, je třeba uvést, že soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku pod bodem 67. na str. 15 správně poukázal na skutečnost, že tento posudek nesplňuje náležitosti znaleckého posudku a spíše než odborné stanovisko vyjadřuje osobní přesvědčení znalce, proto jej soud nemohl za znalecký posudek pokládat a posuzoval jej toliko jako listinný důkaz, který s ohledem na pouhé vyjádření osobního názoru zpracovatele a rozpor tohoto názoru s jinými provedenými důkazy (zejména výše uvedeným sdělením Ministerstva zahraničních věcí, zprávou žalobkyně Mezinárodního trestního soudu a mezinárodními dokumenty, především Ženevskými úmluvami) nelze považovat za významný či způsobitelný skutečnosti vyplývající z ostatních provedených důkazů vyvrátit. V žádném případě nelze souhlasit s obviněným, pokud v rámci své obhajoby tvrdil, že jednal v omylu, když měl za to, že Doněcká lidová republika byla uznaným státem, protože byla vyhlášena a oficiálně jednala, měla státní orgány, vydávala doklady apod. Z provedeného dokazování se totiž podává, že obviněný si byl vědom toho, že Doněcká lidová republika není uznaným státem. Tato skutečnost vyplývá již ze samotné výpovědi obviněného, uvedl-li, že od roku 2014 začal sledovat konflikt na východní Ukrajině, dále z e-mailové komunikace se svědkyní [REDAKCE], [REDAKCE], které obviněný mj. sdělil, že část Ukrajiny Donbas chce být samostatným státem, jako kdyby se Morava a Slezsko chtěly oddělit (viz e-mailová komunikace na DVD nosiči přiloženém na č. l. 559), či z výpovědi svědkyně [REDAKCE], s níž obviněný po seznámení se na sociální síti Facebook na Ukrajinu odcestoval. Ta uvedla, že s obviněným sdíleli stejný názor ohledně konfliktu na Ukrajině, k němuž sdělila, že byla informovaná a věděla, že Doněcká republika je neuznaným státem. S ohledem na dovolací

argumentaci obviněného je rovněž potřeba zdůraznit, že obviněný je podle závěrů znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, vyjádřených v jejich znaleckém posudku (č. l. 27–51) a doplněných výsledkem znalců v hlavním líčení, [REDAKCE], tento intelekt mu však umožňuje vyhledávat si informace a tyto nějakým způsobem vstřebávat, stejně tak postačuje pro rozlišení, co je a není kriminální jednání. Z žádného důkazu tak nevyplývá, že by obviněný neměl být schopen pochopit, že Doněcká lidová republika není uznaným státem, naopak z jeho komunikace se svědky je zjevné, že si této skutečnosti vědom byl a chápal, že se Doněcká lidová republika teprve snaží jako samostatný stát odtrhnout (srovnával ji se Slezskem a Moravou).

22. S ohledem na shora uvedené je možno uzavřít, že soudy nižších stupňů postupovaly při hodnocení důkazů důsledně v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. i ústavně garantovanými pravidly spravedlivého procesu a učinily skutková zjištění, která řádně zdůvodnily. V odůvodnění svých rozhodnutí v souladu s požadavky § 125 odst. 1 tr. ř. náležitě a srozumitelně vyložily, jak se vypořádaly s obhajobou obviněného a proč jí neuvěřily. Nejvyšší soud neshledal žádný důvod pro mimořádný zásah do skutkových zjištění, proto z nich bude při hodnocení dalších uplatněných dovolacích námitek vycházet.

23. Z hlediska napadeného rozhodnutí, uplatněného dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a obsahu dovolání jsou významné otázky, zda skutek, jak byl zjištěn a popsán soudem prvního stupně ve výroku o vině jeho rozsudku, byl správně posouzen jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017, či zda bylo namíste posoudit jej jako pokus přečinu služby v cizích ozbrojených silách podle § 21 odst. 1, § 321 odst. 1 tr. zákoníku, čehož se obviněný domáhal s tvrzením, že jednal v omylu o normativním znaku skutkové podstaty, neboť měl za to, že tzv. Doněcká lidová republika je uznaným státem.

24. V obecné rovině je nejprve vhodné připomenout, že přečinu služby v cizích ozbrojených silách podle § 321 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí občan České republiky, který v rozporu s jiným právním předpisem koná službu ve vojsku nebo ozbrojených silách jiného státu. Pokusem ve smyslu § 21 odst. 1 tr. zákoníku se rozumí jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.

25. Pozitivní omyl o normativním znaku skutkové podstaty, jehož existenci obviněný tvrdil, se posuzuje podle zásad o omylu skutkovém (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 300, rozhodnutí uveřejněná pod č. 10/1977 Sb. rozh. tr., z novějších již za existence ustanovení § 19 tr. zákoníku o právním omylu viz např. rozhodnutí č. 44/2016-I. Sb. rozh. tr., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 5 Tdo 1231/2020). Omylem v trestním právu se rozumí neshoda pachatelova „vědění“ (jeho vnímání, jeho představy) se skutečností, ať již proto, že si pachatel vůbec neuvědomil nějakou skutečnost, nebo proto, že o ní měl představu nesprávnou. Tato neshoda se může týkat jak okolností skutkových, tak i ustanovení právních. Z tohoto hlediska rozlišujeme omyl skutkový a omyl právní. Z jiného hlediska (v jakém směru se člověk mylí, zda si o relevantní okolnosti myslí, že není či je) rozlišujeme omyl negativní (člověk nezná okolnost podmiňující trestní odpovědnost) a omyl pozitivní (někdo se mylně domnívá, že taková okolnost tu je). Skutkový omyl pozitivní o podmínkách trestní odpovědnosti, tedy jejich mylný předpoklad, obsažených ve znacích kvalifikované skutkové podstaty trestných

činů, jakož i stran obecných okolností přitěžujících, znamená zpravidla odpovědnost za pokus, anebo představuje přitěžující okolnost v zákoně neuvedenou. Zásady ovládající skutkový omyl, podle nichž je třeba řešit pozitivní omyl o normativním znaku skutkové podstaty, na něž bylo ve shodě s komentářovou literaturou (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 251– 256) odkazováno v usnesení Nejvyššího soudu ze dne ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 6 Tdo 153/2020, a s nimiž byl dovolatel bezpochyby obeznámen, se ale v konkrétním případě neuplatní.

26. Soud prvního stupně (s jehož názorem se odvolací soud ztotožnil) správně shledal, že tzv. Doněckou lidovou republiku nelze z pohledu české legislativy a mezinárodního práva považovat za stát, neboť nejde o formálně nezávislý a mezinárodně uznávaný stát, nýbrž o součást Ukrajiny. Dovodil proto, že nebyl naplněn jeden ze zákonných znaků základní skutkové podstaty přečinu podle § 321 odst. 1 tr. zákoníku spočívající v tom, že občan České republiky koná v rozporu s jiným právním předpisem službu ve vojsku nebo ozbrojených silách jiného státu.

27. Nejvyšší soud již ve svém usnesení ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 6 Tdo 153/2020, na které poukazoval sám dovolatel, připomněl znaky státu a uvedl, že tzv. Doněcká lidová republika není z pohledu České republiky a ani ve smyslu mezinárodního práva státem, to však neznamená, že v jistém ohledu nevykazuje znaky státu ve smyslu hmotněprávním a že bez znalostí politické situace a bližších okolností konfliktu na tomto území nemůže tento nestátní útvar u průměrného pozorovatele vyvolat dojem, že se o stát jedná. Nejvyšší soud v tam projednávaném případě s ohledem na provedené dokazování obviněného uzavřel, že obviněný považoval zmíněný nestátní útvar za stát a ozbrojenou skupinu, do níž vstoupil, považoval za vojsko nebo jinou ozbrojenou sílu tohoto domnělého státu, proto jednal v pozitivním omylu o normativním znaku skutkové podstaty, a dopustil se tak pokusu trestného činu služby v cizích ozbrojených silách podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 321 odst. 1 tr. zákoníku. Jak přílehavě poznamenal státní zástupce ve vyjádření, právní závěry obsažené v citovaném usnesení Nejvyššího soudu nelze zobecňovat i na jiné, skutkově odlišné případy. Dokládá to ostatně i jistá část odůvodnění tohoto rozhodnutí (bod 41., str. 10), z níž vyplývá, že Doněcká lidová republika vykazuje jisté (nikoli všechny) hmotněprávní znaky státu a bez znalostí politické situace a bližších okolností konfliktu na tomto území se mohou průměrnému pozorovateli jevit tyto skutečnosti jako důkaz o fungování a existenci státu. V laickém pozorovateli tak může být vzbuzen dojem, že se jedná o regulérní státní útvar.

28. V nyní projednávané věci obviněného ██████████ však bylo prokázáno, že obviněný na rozdíl od pachatele, jehož věc byla projednána Nejvyšším soudem pod sp. zn. 6 Tdo 153/2020, v pozitivním omylu o normativním znaku skutkové podstaty § 321 odst. 1 tr. zákoníku (tj. existence státu, do jehož ozbrojených sil vstoupil) nejednal. Jak již bylo rozvedeno výše, obviněný měl povědomí o politické situaci v Doněcké oblasti Ukrajiny, když si informace o dění na Ukrajině vyhledával již před svým odjezdem, a věděl, že tzv. Doněcká lidová republika není uznaným státem a prostřednictvím ozbrojené kontroly a nadvlády nad částí území se snaží odtrhnout od Ukrajiny a získat samostatnost, kterou prozatím nemá, jak vyplynulo zejména z jeho vyjádření a informací podaných slyšeným svědkům. Ve srovnání s případem vedeným u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 6 Tdo 153/2020, na který dovolatel odkazuje, jde o to, že na rozdíl od něj o tom, že by dovolatel považoval vojsko Doněcké lidové republiky mylně za vojsko cizího státu, podle závěrů soudů pochybnosti nevznikly (viz bod 74. rozsudku soudu prvního stupně, s čímž se ztotožnil i odvolací soud). Právní

kvalifikace jednání obviněného popsaného ve skutkové větě výroku o vině rozsudku nalézacího soudu jako pokusu trestného činu služby v cizích ozbrojených silách podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 321 odst. 1 tr. zákoníku tak nepřichází v úvahu, neboť u obviněného prokazatelně absentovalo přesvědčení, že vstupuje do služby v ozbrojených silách skutečného státu. Právní závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. 6 Tdo 153/2020, jejichž použití se dovolatel dožadoval, jsou tudíž v jeho věci neaplikovatelné.

29. Za lichou je nutno považovat i argumentaci obviněného, jejímž prostřednictvím se snažil dosáhnout uznání svého postavení jako kombatanta ve smyslu Ženevských úmluv a jejich dodatkových protokolů. Podle čl. 43 odst. 2 Dodatkového protokolu k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949 o ochraně obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů (Protokol I) příslušníci ozbrojených sil strany v konfliktu (s výjimkou zdravotnického a duchovního personálu, jak o tom hovoří článek 33 Třetí úmluvy) jsou kombatanty, tzn. že mají právo se přímo účastnit nepřátelských akcí. Na tuto argumentaci již přílehavě reagovaly soudy obou stupňů, když připomněly, že status kombatanta přísluší příslušníkům ozbrojených sil v konfliktu, v němž národy bojují proti koloniální nadvládě a cizí okupaci a proti rasistickým režimům, aby uplatnily své právo na sebeurčení, jak je zakotveno v Chartě organizace spojených národů a Deklaraci zásad mezinárodního práva. Pokud jde o konflikt mezi Ukrajinou a samozvanou Doněckou lidovou republikou, pak je třeba zdůraznit, že se nejedná o konflikt mezinárodní, nýbrž vnitrostátní (viz např. zpráva žalobkyně Mezinárodního trestního soudu o předběžných šetřeních vydaná v roce 2018), již z toho důvodu nemohl obviněnému příslušet status kombatanta ve výše uvedeném smyslu. Nadto je Ukrajina státem, který svou nezávislost vyhlásil v roce 1991 v souladu s pravidly mezinárodního práva, a nejde o stát koloniální ani rasistický.

30. Soud prvního stupně, s jehož závěry o vině obviněného se ztotožnil i odvolací soud, jednání obviněného správně kvalifikoval jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017. Tento zločin spáchá, kdo založí organizovanou zločineckou skupinu, kdo se činnosti organizované zločinecké skupiny účastní, nebo kdo organizovanou zločineckou skupinu podporuje, spáchá-li takový čin ve vztahu k organizované zločinecké skupině určené nebo zaměřené k páčání vlastizrady (§ 309 tr. zákoníku), teroristického útoku (§ 311 tr. zákoníku) nebo teroru (§ 312 tr. zákoníku). Pro úplnost je namístě dodat, že podle § 313 tr. zákoníku ochrana podle § 311 a 312 tr. zákoníku se poskytuje též cizímu státu. Z právní věty výroku o vině rozsudku nalézacího soudu se podává, že obviněný se zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017, dopustil tím, že se účastnil činnosti organizované zločinecké skupiny určené k páčání teroristického útoku (§ 311 tr. zákoníku) a teroru (§ 312 tr. zákoníku).

31. Skutková zjištění popsaná v tzv. skutkové větě výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně výstižně obsahují všechny znaky označeného zločinu. Podstata jednání obviněného spočívala v tom, že obviněný v době od 21. 7. 2015 do 21. 2. 2016 působil v organizované ozbrojené skupině nestátní entity tzv. Doněcké lidové republiky, která byla organizovanými ozbrojenými skupinami vyhlášena jako nezávislý stát v rozporu s ukrajinskou ústavou a v rozporu s pravidly mezinárodního práva, nechal se touto skupinou vyzbrojit, vystrojil a vycvičit a následně působil nejprve jako střelec, poté jako řidič tanku a podílel se na různých úkolech, jako je strážní služba či hlídkování v určených oblastech, přestože věděl, že Doněcká lidová republika je nestátní entitou nacházející se na území suverénního státu

Ukrajina. Odvolací soud sice připustil, že obviněný mohl svoji účast považovat za součást boje za zájmy všech Slovanů, ale upozornil, že obviněný chtěl své záměry realizovat v rámci protistátních ozbrojených jednotek i páchajících teroristické útoky a je třeba posuzovat způsob, jakým chtěl svého cíle dosáhnout. Ten směřoval skrze poškození ústavního zřízení, obranyschopnosti Ukrajiny k protiprávnímu přinucení ukrajinské vlády, aby něco trpěla, a to právě provedením útoků na život a zdraví příslušníků vládních jednotek. Odvolací soud také v souladu s výsledky provedeného dokazování upozornil, že neexistuje spolehlivý důkaz o tom, že by se obviněný v rámci svého působení v ozbrojených složkách Doněcké lidové republiky zúčastnil bojů proti vládním vojskům či civilnímu obyvatelstvu, že by se chystal, cvičil a připravoval na takovýto již konkrétně zaměřený cíl, což mělo svůj význam z hlediska případné právní kvalifikace jeho jednání jako zločinu teroristického útoku podle § 311 tr. zákoníku (bod 8., str. 8 jeho rozsudku). Pochybnosti nelze mít ani o tom, že ozbrojená skupina tzv. 5. brigády Doněcké lidové republiky, na jejíž činnosti se obviněný účastnil, byla hierarchicky organizovanou skupinou více osob s jasným rozdělením funkcí a dělbu činností, která byla založena k páchání závažné úmyslné trestné činnosti na bázi teroristických kvazivojenských akcí zaměřených proti ústavnímu zřízení demokratické Ukrajiny. Jde tudíž o organizovanou zločineckou skupinou ve smyslu § 129 tr. zákoníku, neboť ze všech provedených důkazů vyplynulo, že se jedná o společenství více osob, které je vnitřně organizované, členové mají rozdělené funkce a činnosti, a je zaměřené na soustavné páchání úmyslné trestné činnosti, konkrétně na poškození ústavního zřízení, obranyschopnosti Ukrajiny a narušení její územní celistvosti, je tedy zaměřena na páchání teroristického útoku ve smyslu § 311 tr. zákoníku ve spojení s § 313 tr. zákoníku, jakož i teroru ve smyslu § 312 tr. zákoníku ve spojení s § 313 tr. zákoníku, když v úmyslu poškodit ústavní zřízení Ukrajiny dochází ze strany této ozbrojené skupiny k úmyslnému usmrcení osob. Namítl-li obviněný, že Doněcká lidová republika a její ozbrojené složky nefigurují na seznamu teroristických organizací, dovolací soud sdílí názor odvolacího soudu, jakož i státního zástupce, že jde o námitku právně nevýznamnou. Trestní odpovědnost obviněného vskutku nelze vyvozovat z evidence takové skupiny na jakémkoli seznamu (unijní seznam teroristických skupin, protiteroristický seznam OSN). Významný je faktický obsah a cíle činnosti takové skupiny, prostředky, jimiž je toho dosahováno, a v této souvislosti soudy relevantně vyvodily, že ozbrojená kvazivojensky organizovaná činnost uvedených ozbrojených složek naplňuje parametry minimálně trestného činu teroristického útoku ve smyslu § 311 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017.

32. S ohledem na výše uvedené je nutné uzavřít, že soud prvního stupně správně právně kvalifikoval jednání obviněného popsaného ve skutkové větě výroku o vině jeho rozsudku jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017.

33. Obviněný v úvodu svého dovolání rovněž brojil proti výroku o trestu obecnou formulací, že mu byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo byl uložen ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v zákoně pro trestný čin, jímž byl uznán vinným.

34. Předně je nutno poznamenat, že tuto námitku obviněného pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadit nelze. Za jiné nesprávné hmotněprávní posouzení ve smyslu důvodu dovolání uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (o nesprávné právní posouzení skutku se evidentně nejedná) je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky

druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu apod. Žádnou takovou vadu ale obviněný v napadeném rozhodnutí nespatořoval.

35. Námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu (s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí) lze v dovolání úspěšně uplatnit jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který je v soustavě dovolacích důvodů § 265b odst. 1 tr. ř. v určitém ohledu dovolacím důvodem speciálním vůči důvodu uvedenému v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným.

36. Obviněný však v dovolání neuvedl žádné konkrétní námitky a nezdůvodnil, proč měl za to, že mu byl uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu, přičemž dovolací soud není povinen, ale ani oprávněn, argumentaci dovolatele domýšlet. Pouze pro úplnost tak Nejvyšší soud uvádí, že odvolací soud se žádného pochybení při ukládání trestu obviněnému nedopustil. Obviněný byl shledán vinným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017. Za tento zločin a za sbíhající se přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 2 T 44/2020, byl podle § 361 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Obviněný byl v nyní projednávané věci ohrožen trestem odnětí svobody v trvání tří až dvanácti let, trest odnětí svobody ve výměře tří let uložený odvolacím soudem tak není ani druhem trestu, který zákon nepřipouští, ani trestem uloženým ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným, a rozhodně jej nelze označit ani za trest nepřiměřeně přísný a zjevně nespravedlivý.

37. Nejvyšší soud pro úplnost dodává, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je v posuzovaném případě vázán na jiné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., konkrétně dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., z čehož plyne, že je-li dovolání podané s odkazem na tento důvod dovolání zjevně neopodstatněné, platí totéž i z hlediska důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

38. Nejvyšší soud uzavírá, že dovolání obviněného je zjevně neopodstatněné, proto je podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Učinil tak v neveřejném zasedání za splnění podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. 5. 2021

Za správnost vyhotovení:
Pavla Horáková

JUDr. Věra Kůrková v. r.
předsedkyně senátu